

zákon jako na dluh; stanoví § 171 obč. zák., že povinnost ta přechází na dědice otcovy »jako jiný dluh«. Z ustanovení toho ve spojení s ustanovením § 667 obč. zák. jest tedy souditi, že odkaz nemanželského otce nemanželskému dítěti jest zaplatiti bez újmy nároku dítěte na výživu, leč by opačná vůle zůstavitelova byla nepochybná. Právně mylný jest i názor napadeného rozsudku, že odvolací soud nemohl při svém rozhodnutí přihlídnouti k ustanovení § 667 obč. zák., poněvadž se ho odvolatel nedovolával. Zákonné ustanovení netřeba stranám uváděti; použití zákonného ustanovení na souzený spor jest věcí a povinností soudu. Stačilo, že odvolatel jako nesprávný napadal názor soudu, že odkaz započísti jest na závazek k výživě. Pro rozhodnutí o výši výživného nedostává se však dovolacímu soudu skutkového podkladu. Vyživovací povinnost rodičů proti dětem jest podpůrnou, stihá rodiče jen, když si dítě náklad na výživu nemůže opatřiti z příjmů vlastního majetku, vlastním přičiněním nebo jiným způsobem; to jest pokud jde o manželské děti, ve příčině příjmů z majetku výslovně uvedeno v § 150 obč. zák. Ustanovení toho jest obdobně použiti i na děti nemanželské, ježto podle §§ 155 a 166 obč. zák. nelze nemanželským dětem přiznati více práv proti otci než dětem manželským (čís. 8475 sb. n. s.). Ve sporu bylo zjištěno, že dovolatel má své vlastní jmění z vyplaceného mu odkazu. Proto k rozhodnutí o výši požadovaného výživného bylo potřebí, by byl zjištěn i výnos tohoto jmění; soud měl k doplnění skutkového přednesu po této stránce působiti podle § 182 odstavce prvního c. ř. s. a doplnění jednání v tomto směru jest potřebné podle § 496 čís. 3 c. ř. s. a § 513 c. ř. s. I bylo rozhodnuto, jak se stalo. Podotknouti jest, že při stanovení výše výživného rozhodným bude jmění pozůstalosti nastupující na místo otcovo a potřeby dítěte, nikoliv stav otcův (§ 166 obč. zák.) a, ježto odkazy jsou dle své povahy dluhy pozůstalosti, bude k nim jako k takovým hleděti.

Čís. 11296.

Řízení ve sporech o rozluhu manželství nemusí se před soudem první stolice omeziti jen na rozlukové důvody uvedené v žalobě, nýbrž žalobce může se za řízení v první stolici dovolati ještě dalšího rozlukového důvodu neuvedeného v žalobě.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv II 814/30).

Žalobu manžela proti manželce o rozluhu manželství procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Neprávem vytýká dovolatelka protispisovost (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), již spatřuje v tom, že prý k rozlukovému důvodu § 13 písm. h) zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. nemělo býti přihlíženo, an se

žalobce důvodu toho nedovolával již v žalobě, nýbrž teprve za řízení v první stolici. Nehledíc k tomu, že tato výtka nezakládá dovolací důvod § 503 č. 3 c. ř. s., nýbrž může být vzata v úvahu jen s hlediska nesprávného právního posouzení, jest mínění dovolatelky právně mylné. Není zákonného ustanovení, že se řízení ve sporech o rozluky před soudem první stolice musí omezit jen na rozlukové důvody uvedené v žalobě a že se žalobce nesmí za řízení v první stolici dovolati ještě dalšího rozlukového důvodu v žalobě neuvedeného. Podle posledního odstavce § 13 zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 sb. z. a n. jest ve sporech o rozluky postupovati podle předpisů platných o tom, jak vyšetřovati a posuzovati neplatnost manželství. Předpisy ty jsou ve dvorním dekretu ze dne 23. srpna 1819, č. 1595 sb. z. s. a v nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897 č. 283 ř. zák. Podle nich jest postupovati ve sporech těch v podstatě podle všeobecných zásad řízení ve věcech sporných, civilního řádu soudního, ovšem jen pokud, pokud to vyžaduje pojem a účel vyhledávání z úřadu (§ 1 a 13 citovaného dvorního dekretu a § 1 citovaného ministerského nařízení). Pojmu a účelu tomu neodporuje, přihlédně-li se v řízení před první stolicí i k rozlukovému důvodu neuvedenému v žalobě, nýbrž teprve v dalším řízení před první stolicí. Podle § 179 c. ř. s. mohou strany až do konce ústního jednání (v první stolicí) přednésti nová ku předmětu jednání se vztahující skutková tvrzení a průvodní prostředky a podle § 235 c. ř. s. jest za uvedených tam podmínek dovolena i změna žaloby, pod níž spadá i rozšíření žaloby o rozluky i na další rozlukový důvod. Dovatelka proti rozšíření tomu před soudem první stolice nic nenamítala, proto se podle druhého odstavce § 235 c. ř. s. musí míti za to, že k rozšíření svolila, a rozšíření to podle § 235 první odstavce c. ř. s. bylo přípustné. Tomu neodporuje ustanovení druhé věty § 4 citovaného dvorního dekretu ve spojení s jeho § 13, že soudce neuvedené příčiny rozvodu (i rozluky) nemá vplétati ve spor, ježto tento předpis zakazuje jen, by soudce sám z úřadu, bez návrhu stran, řízení nerozšiřoval na důvody, jichž se strany vůbec nedovolávaly.

Čís. 11297.

Tichý společník není oprávněn žádati na komplementáři při zrušení společnosti beze všeho vrácení vkladu, nýbrž může na něm žádati kromě podílu na zisku jen to, co při skončení tiché společnosti zbude a co není vyčerpáno jeho povinným podílem na ztrátě.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv II 870/30).

Žalobce byl tichým společníkem v závodě žalované. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované, by bylo uznáno právem, že se úmluva o tichém společnictví mezi žalobcem a žalovanou zrušuje a že žalovaná jest povinna vyplatiti žalobci vklad. *Procesní soud první stolice* uznal (rozsudkem pro zmeškání) podle žaloby. *Odvolací soud* vyhověl odvolání žalované potud, že zamítl pro tentokráte žalobní žádost, pokud se domáhala vyplacení vkladu. *Důvody*: Žalobce žádá